

רע"פ 4695/15 - אח'לאס אבו סאלח נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4695/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקשת:

אח'לאס אבו סאלח

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בבאר שבע, מיום 8.6.2015, בעפ"ת
8098-04-15, שניתן על-ידי כב' השופטת ט' חיימוביץ

בשם המבקשת:

עו"ד עבאס עבד אלכרים

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטת ט' חיימוביץ), בעפ"ת 8098-04-15, מיום 8.6.2015, בגדרו נדחה ערעורה של המבקשת על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע (כב' השופט ד' לנדסמן - סג"נ) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתת"ע 9337-08-13, מיום 2.3.2015.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקשת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של עקיפה מסוכנת, לפי תקנה 47(ד) לתקנות התעבורה. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 21.8.2013, בשעה 11:00, בעת שנהגה המבקשת בכביש 90 לכיוון צפון, היא ביצעה עקיפה של רכב אחר, שעה שהדרך לפנייה לא היתה פנויה במרחק מספיק על מנת לאפשר לה את ביצוע העקיפה בבטחה.

3. המבקשת (או מי מטעמה) לא התייצבה לדיון שנערך בעניינה בבית המשפט לתעבורה, ביום 18.11.2014. בא-כוח המבקשת הגיש, בבוקרו של יום הדיון, בקשה לדחיית מועד הדיון, ואולם בקשה זו נדחתה על-ידי בית המשפט לתעבורה, בקובעו כי:

"ברגע זה 'נכנסה' לסל המשימות שלי בקשת דחייה שהוגשה רק הבוקר על-ידי בא-כוח [המבקשת], לפיה הוא מבקש דחיית הדיון במידת האפשר, ליום 23.12.2014 או 6.1.2015, או מועדים אחרים, בנימוק כי הוא באבל נוכח פטירה של קרוב משפחה 'לאחרונה' ואף אחותו אמורה לעבור ניתוח פתאומי" (עמ' 3 לפרוטוקול הדיון בבית המשפט לתעבורה).

משלא מצא טעם ממשי, המצדיק את דחיית מועד הדיון בעניינה של המבקשת, ראה בית המשפט לתעבורה בהיעדרה של המבקשת מן הדיון משום הודייתה של המבקשת באשמה. משכך, הרשיע בית המשפט לתעבורה את המבקשת בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום.

4. בגזר דינו, קבע בית המשפט לתעבורה כי אין הצדקה להשית על המבקשת עונש הנמוך מעונש המינימום הקבוע בסעיף 38 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], העומד על 3 חודשי פסילת רשיון נהיגה בפועל. על-כן, פסל בית המשפט לתעבורה את רשיון הנהיגה של המבקשת ל-3 חודשים. בנוסף, קנס בית המשפט לתעבורה את המבקשת בסך 1,500 ₪; והשית עליה 4 חודשי פסילת רשיון נהיגה על תנאי, למשך 3 שנים.

5. המבקשת הגישה לבית המשפט לתעבורה בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהיעדרה. בהסתמך על ההלכה שנקבעה ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: עניין אילטיא), קבע בית המשפט לתעבורה כי לא נגרם למבקשת כל עיוות דין בהרשעתה. עוד נקבע, כי המבקשת לא סיפקה סיבה מוצדקת להיעדרותה מן הדיון, שכן "הגם שבבקשתו מנה בא-כוח המבקשת מספר טעמים שבגינם נאלץ הוא להיעדר מהדיון, עדיין אין בכך טעם מספיק שכן הלכה היא כי טיעון לעניין הסיבה להיעדר התייצבות יש לפרט במידה מספקת ולתמוך את העובדות בתצהיר ובמסמכים ראויים, הבקשה שהוגשה לא נתמכה במסמכים, ואיני מקבל לעניין זה את הערת בא-כוח המבקשת כי אלו יצורפו על-פי דרישה".

6. המבקשת ערערה על החלטה זו לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, וערעורה נדחה ביום 8.6.2015. בערעורה טענה המבקשת, כי נאמר לה על-ידי בא-כוחה הקודם, כי הדיון שאמור היה להתקיים בבית המשפט לתעבורה, ביום 18.11.2014, נדחה ולא התקיים כמתוכנן. בפועל, כך טענה המבקשת, נודע לה לראשונה על פסילת רשיון הנהיגה שלה, אך ורק ביום 6.4.2015, כאשר היא פנתה לחדש את ביטוח הרכב שלה. המבקשת הוסיפה וטענה, כי באמתחתה טענות המובילות לזיכוייה ואשר מקימות סיכויים טובים להצלחתה, ככל שיתקבל הערעור, אך לא פירטה טענות אלו בערעורה. בית המשפט המחוזי קבע, כי המבקשת לא הציגה בפניו כל טעם להיעדרה (שלה או של בא-כוחה) מן הדיון, ביום 18.11.2014, אשר יש בו כדי להצדיק את ביטול פסק הדין שניתן בהיעדרה. ועוד קבע בית המשפט המחוזי, כי המבקשת לא העלתה טענות הגנה לגופו של עניין, ו"למעשה לא הורם הנטל המוטל על

[המבקשת] להראות את עיוות הדין שייגרם לה אם לא יבוטל פסק הדין".

הבקשה לרשות ערעור

7. בבקשה שלפני חוזרת המבקשת על הטענה, לפיה היא לא היתה מודעת לכך שניתן בעניינה פסק דין בהיעדרה, וכי הוסבר לה על-ידי בא-כוחה הקודם כי הדיון ממנו היא נעדרה, נדחה למעשה. המבקשת הוסיפה וטענה, כי נמסר לה על-ידי בא-כוחה הקודם, שהיא אינה צריכה להגיע לדיון ההוכחות, שנקבע ליום 18.11.2014, וכאשר היא ביררה את תוצאות אותו דיון, "הוסבר לה כי הטיפול בתיק טרם הסתיים וכי היא תזומן ככל שיהיה צורך, לדיון נוסף בעתיד". עקב כך, טענה המבקשת, כי נגרם לה עיוות דין משום שלא ניתן לה יומה בפני בית המשפט.

דיון והכרעה

8. דין הבקשה להידחות. הבקשה אינה נמנית על המקרים המצדיקים מתן רשות ערעור, באשר היא אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות או סוגייה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינים הפרטי של הצדדים לבקשה, ולא מתעורר חשש מפני עיוות דין או אי-צדק מהותי שנגרם למבקשת (רע"פ 4692/15 אליהו נ' מדינת ישראל (15.7.2015); רע"פ 4424/15 צארניאק נ' מדינת ישראל (6.7.2015); רע"פ 4584/15 משארה נ' מדינת ישראל (6.7.2015)). מטעם זה בלבד, אין בידי להיעתר לבקשה.

9. בבחינת למעלה מן הצורך, אציין כי אין בידי לקבל את טענותיה של המבקשת גם לגופו של עניין. כידוע, לצורך ביטולו של פסק דין מרשיע שניתן בהיעדרו של נאשם, על הנאשם לספק טעם מוצדק לאי התייצבותו לדיון; ולהראות כי ייגרם לו עיוות דין ממשי, באם לא יבוטל פסק הדין (להרחבה, ראו: עניין איטליא, עמ' 803-804; ראו גם: רע"פ 3518/15 מלקמו נ' מדינת ישראל (8.6.2015)). בעניינינו, לא עמדה המבקשת בנטל זה. אשר לסיבת היעדרותה של המבקשת מן הדיון, לא מצאתי כי היא מצדיקה את ביטולו של פסק הדין. המבקשת חוזרת ומפנה אל הטעמים שנטענו בבקשה שהגיש בא-כוחה הקודם לבית המשפט לתעבורה לשם דחיית מועד הדיון, ביום 18.11.2014. בקשה זו לא נתמכה בתצהיר, ולא גובתה בראיות או אסמכתאות, והובהר כי הבקשה הוגשה בשלב בו עדי התביעה הופיעו לדיון ההוכחות. ועוד אציין, כי המבקשת לא העלתה כלל טעמי הגנה כלשהם, אשר עשויים להצביע על עיוות דין שעלול להיגרם לה, באם יוותר פסק הדין שניתן בהיעדרה על כנו, ואין די, בהקשר זה, באמירה כללית, לפיה למבקשת ישנם "סיכויים טובים להוכיח את חפותה". כפי שצוין בעניין איטליא, בעמ' 802:

"במסגרת בקשה לביטול פסק-הדין על הנאשם לפרוס בכתב את מכלול הטענות התומכות בבקשתו. הדבר דומה, בשינויים המחויבים, לדרך שבה נדונה בקשה לרשות ערעור המוגשת לבית-המשפט העליון בענייני תעבורה [...] גם במקרה זה אין בידי המבקש זכות קנויה להליך נוסף בעניינו במסגרת ערעור שני. עליו לשכנע את בית-המשפט, במסגרת הבקשה בכתב, כי יש בידו נימוקים טובים המזכים אותו לכך.

לסיכום, הכלל הוא שעל המבקש להעלות בכתב, במסגרת בקשתו לביטול פסק-דין, את מכלול טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו ככל שהדבר נדרש. לאחר שיעיין בית-המשפט בבקשה הוא מוסמך לדחותה על סמך הדברים האמורים בה בלבד".

10. על יסוד הנימוקים המפורטים לעיל, דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, כ"ט בתמוז התשע"ה (16.7.2015).

ש ו פ ט
